

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Historien indtil Syndfloden

Citation: Baggesen, Jens: "Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*, 1889-1903, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-idm140651423869120/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Historien indtil Syndfloden.

Til Samme.

Korsør.

„Fortæl os snart et Eventyr igjen!“
 Saa lyder Efterkriften, Ven! i Brevet,
 Du til Korsør mig kiærligen har skrevet;
 Og, hvad du neppe veed, er af en anden Pen
 Mig samme fordring nylig tilskilt blevet.
 Men giæt engang, af hvilken? Just af den,
 Jeg snappede blandt alle Denne,
 Hvis i Cupidos Sted, som gav mig denne,
 Apollo selv mig vælge lod
 I egen Skriverpult og sagde: „vær saa god,
 At tage mellem dem, jeg selv har skaaret
 I sidste Efteraaret
 (Du veed, at en Olympier forstaaer
 Ved sidste Efteraar
 Den Tid fra Roms forstyrning til igaar),
 Den, best dig synes om!“ — Kort sagt: fra Wessels Pen
 Tilflød forlæden Dag din arme, syge Ven
 Et Brev, hvis Indhold var: „Jens Baggesen!
 „Fortæl os snart et Eventyr igjen!“

To Guders Vink imodstaae tør jeg ikke
 (Thi dit, min Hornemann! var Denskabes eget Bud,
 Og Denskab har, trods Sang og Kiærlighed, sin Gud!)
 Et lidet Eventyr jeg altsaa dig vil stifte,

Hvoraaf du slutte kan, hvor meget man har Grund,
 Jfæden for at bede mig at skrive,
 Herefter mig det gode Raad at give:
 „Jens Baggesen! hold, hvis du kan, din Mund!“

For henved otte tusind Vintre siden
 Vor Jord, som tøs og taus i Mørket laae,
 Stod op af Nattens Seng, og blev klædt paa,
 Og snurrede sig rundt med Maanen i det Blaa.
 Paa denne store Knøs ophopped nok en liden,
 Der af sit eget Ribbeen fik en Div
 Til Tidsfordriv,
 Og leved got en stakket Tid med samme,
 Til hun en smule fejl paa Veien gif
 (Som, af! blev alle hendes Døttres Skik),
 Og han begif en lille Daarlighed
 (Som siden alle Mænd beginge med),
 Hvorved han Herre blev, og hun Madamme,
 Og begge to kom til at leve slet;
 Thi Syndefaldet, det indseer man let,
 Og Ægtefaldet, var det samme.

De Sønnen fik, som gif ei heller ret;
 Den eene tværtimod gif paa den anden:
 Kort, skal man troe, hvad salig Moses skrev
 (Og derpaa har vi Alle Kongebrev),
 Tilfids gif hele Slægten fra forstanden.

Di kiærligen vil troe, det blot var Hiernens Sag,
 At de blev stedsø værre Dag fra Dag,
 Og drev tilfids saa vidt det syndefulde Væsen,
 At Jorden, som de hopped paa, blev læf,
 Og sank med Top og Taal dem lige ned for Næsen,
 Hvorved, paa Otte nær, de alle styktes væf.